

ΕΤΟΣ 66ον

29 Ἀπριλίου 2018

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 17 (3387)

ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΑΤΑΦΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

Ὁ μετὰ τὴν τριήμερη ταφή του ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν Χριστὸς ἔρχεται σήμερα νὰ ἀναστήσει ἕναν ἐπὶ τριάντα ὀκτῶ ἔτη «ἄταφο νεκρὸ». Φαίνεται λίγο ὑπερβολικὸ τὸ «ἐπιτίμιον» τοῦ παραλύτου, ὁ ὁποῖος –ὅπως ἀποκάλυψε ὁ Χριστὸς– παιδαγωγοῦνταν γιὰ τὶς ἁμαρτίες του. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος θὰ σχολιάσει διδάσκοντας: «Ποῦ εἶναι ἐκεῖνοι ποῦ ἴνευ εἶναι ἄδικο γιὰ μιὰ στιγμή πού σκοτώσα καὶ γιὰ λίγες στιγμές πού μοίχευσα, νὰ κολλᾶζομαι γιὰ πάντα; Τί νὰ πεῖ κι αὐτός, ὁ παράλυτος, ποῦ δέν ἁμάρτησε τόσα χρόνια, ὅσα κολλᾶζοταν; Κι ὅμως πέρασε μιὰ ζωὴ σέ τιμωρία. Γιατί τὰ ἁμαρτήματα δέν κρίνονται ἀπὸ τὴ διάρκειά τους ἀλλὰ ἀπὸ τὴ φύση καὶ τὴ βαρύτητά τους».

« Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω! »

Σίγουρα θὰ εἶχε φτάσει πολὺ κοντὰ στὴν ἔσχατη ἀπελπισία ὁ ἐπὶ τόσα χρόνια παράλυτος. Ἔτσι πιστεύει καὶ ὁ ὑμνωδός, ὅταν τοῦ βάζει στό στόμα τὰ λόγια: «Τί κερδίζω ἀπὸ τὸ νὰ συνεχίζω νὰ ζῶ; Τάφος μου ἔγινε τὸ κρεβάτι μου». Ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται, ὅμως, ἀπὸ τὴν πολὺχρονη «ταφή» του εἶχε τεράστιο κέρδος. Εἶχε ἀποκτήσει ἀξιοθαύμαστη ὑπομονὴ καὶ μακροθυμία· τόση, πού, ὄχι μόνο δέν δυσανασχέτησε μέ τὴν ἐρώτηση τοῦ Χριστοῦ «θέλεις νὰ γίνεις καλῆ;», ὄχι μόνο δέν τοῦ ἀπάντησε –κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα– «γιὰ νὰ μέ κοροϊδέψεις ἤρθες καὶ νὰ γελάσεις εἰς βᾶρος μου;» ἀλλὰ, ἀντίθετα, «πρᾶως καὶ μετ' ἐπιεικείας πολλῆς» τοῦ ἀπάντησε: «Κύριε, δέν ἔχω ἄνθρωπο, ὥστε –ὅταν ταραχθεῖ τὸ νερὸ– νὰ μέ βάλει στὴν κοιλυμβήθρα».

Ἄς ἀφήσουμε κι ἐδῶ τὸν ὑμνωδὸ νὰ «ξεπεράσει» τὸν εὐαγγελιστὴ μέ τὴν –κάθε ἄλλο παρά ἠυρικὴ– ἀπόδοση τῆς ἀπάντησης τοῦ Χριστοῦ: «Γιὰ σένα ἔγινε ἄνθρωπος. Γιὰ σένα ἐνδύθηκα ἀνθρώπινη σάρκα· κι ἐσύ ἴδεις ἄνθρωπο δέν ἔχω; Σῆκω! Πάρε καὶ τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα». Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ δέν σημαίνουν: « Ἄνθρωπο ζητᾶς; Νά! Βρέθηκα ἐγὼ καὶ θὰ σέ βοηθήσω».

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. ε' 1-15)

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρῳ, ἡ ἐπιλεγομένη ἐβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοᾶς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολλὸν τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρῳ καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος, ὑγίης ἐγένετο, ᾧ δῆποτε κατείχeto νοσήματι. Ἦν δὲ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγίης γενέσθαι; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγειραι, ἄρρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγίης ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κράβαττον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει· ἦν δὲ Σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἐλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ τεθεραπευμένῳ· Σάββατόν ἐστιν, οὐκ ἔξεστί σοι ἄραι τὸν κράβαττον. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκείνός μοι εἶπεν· Ἄρρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπὼν σοι· Ἄρρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει; Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστιν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα εὗρισκει αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε, ὑγίης γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν σοι τι γένηται. Ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις, ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ ποιήσας αὐτόν ὑγιῆ.

Οὕτε ἀπλῶς ἤθελε νά τοῦ πεῖ: «Τί σέ νοιάζει; Ἐγώ Θεός εἶμαι καί θά σέ θεραπεύσω». Ὁ Χριστός, καί σέ αὐτό τό θαῦμα του, δέν εἶναι μόνο ὁ γιατρός μιᾶς ἀνθρώπινης ἀρρώστιας. Εἶναι ὁ νέος Ἀδάμ, ὁ Θεάνθρωπος, πού ἦρθε νά «μαρτυρήσῃ τῇ ἀληθείᾳ». Καί ἡ ἀληθινή σημασία τῶν λόγων του εἶναι: «Ἐγώ, ὁ μονογενὴς Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐγίνα καὶ ἄνθρωπος, γιά νά δώσω τὴ δυνατότητα καί σέ σένα καί σέ κάθε ἄνθρωπο νά ἀνακαινιστεῖτε. Νά γίνετε καινούργιοι ἄνθρωποι· καινὴ κτίσις. Νά γίνετε, ὄχι ἀπλῶς καλοὶ ἄνθρωποι, ἀλητροπιστές, πού θά βοηθᾶτε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ἀλλὰ κατὰ χάριν τέκνα μου καί συγκληρονόμοι τῆς Βασιλείας μου».

Σταθερὴ μετάνοια

Αὐτή, βέβαια, ἡ ἀνακαίνιση δέν ἐπιβάλλεται ἐξαναγκαστικά. Εἶναι μόνο καρπὸς τῆς ἐλευθέρας συνεργασίας τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου μέ τὸν Χριστό. Ἡ ἀρχὴ τῆς εἶναι τό ἅγιο Βάπτισμα. Καί εἶναι ἀξιοπρόσεκτο ὅτι ἀμφότεροι, ἐρμηνευτές καὶ ὑμνογράφοι τῆς Ἐκκλησίας, συνδέουν τὴν κολυμβήθρα τῆς Βηθεσδά μέ τὴν ἀγία κολυμβήθρα τοῦ Βαπτίσματος: «Ἐν τῇ κολυμβήθρῳ

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τόν καιρόν ἐκεῖνον ἀνέβηκε ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Ὑπάρχει δέ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κοντά εἰς τήν πύλιν τῶν Προβάτων μία δεξαμενὴ, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Ἑβραϊστί Βηθεσδά καὶ ἡ ὁποία ἔχει πέντε στοές. Σ' αὐτές ἦτανε ξαπλωμένοι μεγάλοι ἀριθμοὶ ἀσθενῶν, τυφλῶν, χωλῶν, παραλυτικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπερίμεναν νά κινήθῃ τὸ νερό. Διότι ἓνας ἄγγελος κατέβαινε πότε-πότε εἰς τήν δεξαμενὴν καὶ ἐτάρασσε τὸ νερό. Ἐκεῖνος λοιπὸν πού ἔμπαινε πρῶτος, μετὰ τήν ταραχὴν τοῦ νεροῦ, ἐθεραπεύετο ἀπὸ οἰονδήποτε νόσημα καὶ ἂν ὑπέφερε. Ὑπῆρχε ἐκεῖ ἓνας, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τριάντα ὀκτῶ χρόνια ἦτανε ἄρρωστος. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς τὸν εἶδε κατὰκοιτον καὶ κατάλαβε ὅτι εἶχε ἤδη πολὺν χρόνον ἐκεῖ, τοῦ λέγει, «Θέλεις νά γίνῃς ὑγιής;». Ἀπεκρίθη εἰς αὐτόν ὁ ἀσθενής, «Κύριε, δέν ἔχω ἄνθρωπον νά μέ βάλῃ εἰς τήν δεξαμενὴν, ὅταν τὸ νερό ταραχθῇ, καὶ ἐνῶ ἔρχομαι κατεβαίνει ἄλλος πρῖν ἀπὸ ἐμέ». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει, «Σῆκω ἐπάνω, σῆκωσε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτησε». Καὶ ἀμέσως ἔγινε ὑγιής ὁ ἄνθρωπος καὶ ἐσήκωσε τὸ κρεβάτι του καὶ περπατοῦσε. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο Σάββατον. Γι' αὐτὸ ἔλεγαν οἱ Ἰουδαῖοι εἰς τὸν θεραπευθέντα, «Εἶναι Σάββατον, δέν σοῦ ἐπιτρέπεται νά σπκώσῃς τὸ κρεβάτι σου». Αὐτὸς τοὺς ἀπεκρίθη, «Ἐκεῖνος πού μέ ἔκανε ὑγιῆ ἐκεῖνος μου εἶπε, «Σῆκωσε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτησε». Τότε τὸν ἐρώτησαν, «Ποιὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού σοῦ εἶπε, «Σῆκωσε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτησε»; Ἄλλ' ὁ θεραπευθεὶς δέν ἤξερε ποιὸς εἶναι, διότι ὑπῆρχε πολὺς κόσμος εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐξέφυγε. Ὑστερα τὸν εὗρε ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν ναόν καὶ τοῦ εἶπε, «Ἰδές, ἔγινες ὑγιής, μὴ ἁμαρτάνῃς πλεόν, διὰ νά μὴ σοῦ συμβῇ κάτι χειρότερον». Ἐφυγε ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπε εἰς τοὺς Ἰουδαίους ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι αὐτὸς πού τὸν ἔκανε ὑγιῆ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αἰλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

τῆ Προβατικῆ ποτὲ ἄγγελος κατήρχετο καὶ ἓναν ἰᾶτο κατὰ χρόνον· Βαπτίσματα δέ θείω νῦν καθαίρει ἄπειρα πλῆθη ὁ Χριστός·.

Ἡ διὰ τοῦ Βαπτίσματος, ὅμως, κάθαρση, λόγῳ τῶν ἁμαρτιῶν μας χρειάζεταιται συνεχὴ ἀνανέωση. Χρειάζεται ὄχι περιστασιακὴ ἀλλὴ σταθερὴ μετάνοια. Εἶναι κρίμα, ἓνα «οἰκοδόμημα», πού γιὰ νά ἀποκτήσει γερὰ θεμέλια χρειάστηκαν –ἄς ποῦμε– τριάντα ὀκτῶ χρόνια σκληρῆς δουλειᾶς, νά καταρρεύσει ἀπὸ τήν ὑποτροπὴ στὴν ἁμαρτία μιᾶς στιγμῆς. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστός προειδοποιεῖ μὲ τὴ φιλανθρωπία του τὸν πρῶν παράλυτο, πού μόλις στάθηκε στά σωματικά καὶ πνευματικά του πόδια, νά μὴν ἁμαρτήσῃ ξανά, γιὰ νά μὴ βιώσῃ ξανά στό μέλλον μιὰ νέα δοκιμασία.

Πῶς τιμοῦμε τὸ Σάββατο;

Ἡ θεραπεία τοῦ παράλυτου καὶ ἡ μεταφορὰ τοῦ κρεβατιοῦ του ἡμέρα Σάββατο σκανδάλισαν τοὺς ἀθεράπευτα «παράλυτους» Ἰουδαίους. Ἡ ἐξαι-

29 Ἀπριλίου 2018: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Μνεΐα τῆς τοῦ παραλύτου Θεραπείας». Ἰάσωνος καί Σωσιπάτρου ἀποστόλων ἐκ τῶν 70.

Κερκύρας μάρτυρος. Ἰωάννου (Καλοκτένου) μητροπολίτου Θηβῶν († 1β΄ αἰ.).

Ἦχος: γ΄ – Ἐωθινόν: Ε΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. θ΄ 32-42 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ε΄ 1-15.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 6 Μαΐου, τῆς Σαμαρείτιδος.

Ἀπόστολος: Πράξ. 1α΄ 19-30 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. δ΄ 5-42.

τίας τῆς ὑποκρισίας τους πνευματικὴ παραλυσία δέν τοὺς ἄφνηε νά «περπατήσουν» παραπέρα ἀπὸ τὴν κατὰ γράμμα ἐρμηνεία τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου καὶ νά καταλάβουν ὅτι ἡ οὐσιαστικὴ τιμὴ πρὸς τὸ Σάββατο ἦταν «ἡ ἀγαθοποιία καὶ ἡ τῶν κακῶν ἀποχή». Ἔτσι ἐπέμεναν στὴν ἐκούσια τύφλωσή τους, μὴ θέλοντας νά δοῦν τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ παραλύτου καὶ νά δοξάσουν τὸν Θεό. Πολλὺ περισσότερο, δέν ἤθελαν νά καταλάβουν ὅτι Αὐτός, πού εὐεργετοῦσε τοὺς ἀνθρώπους τὸ Σάββατο, ἦταν καὶ ὁ νομοθέτης καὶ Κύριος τοῦ Σαββάτου. Καὶ θὰ ἐπιδιώξουν νά τὸν φονεύσουν, «φαινομενικὰ μὲν ἐπειδὴ δῆθεν καταργοῦσε τὸ Σάββατο, στὴν οὐσία ὅμως ἐπειδὴ τὸν φθονοῦσαν, γιατί ξεσκέπαζε τὴν ὑποκρισία τους» (ἅγιος Θεοφύλακτος).

Ἐμεῖς, ἄς ἀγιάζουμε ὄχι μόνο τὰ Σάββατα, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρη τὴ ζωὴ μας μὲ τὴν κατάπαυση τῶν πονηρῶν ἔργων καὶ τὴ σταθερὴ μας μετάνοια, ἐπαναλαμβάνοντας τὴν κατανυκτικὴ προσευχὴ πού μᾶς χαρίζει τὸ κοντάκιο τῆς ἑορτῆς: «Ὅπως καὶ στὸν παράλυτο μὲ τὴ θεϊκὴ σου παρουσία, ἀνάστησε, Κύριε, καὶ σέ μένα τὴν –ἐξαιτίας τῶν ἁμαρτιῶν μου– φοβερὰ παράλυτη ψυχὴ μου. Ἔτσι, ἀφοῦ σταθῶ στὰ πόδια μου, θὰ μπορῶ νά δοξάζω τὴν εὐσπλαχνία καὶ τὴν παντοδυναμία σου».

Ἄρχιμ. Β.Λ.

Νέα ἔκδοση ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴ Διακονία

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ...

τῆς Ἀθηνῶν Ντάσιου-Γιάννου

(Α΄ ἔκδοση, διαστάσεις 21,5Χ27 ἐκ., σελ. 40)

Λογοτεχνία γιὰ τὰ παιδιὰ – Σειρά: Εἰκονογραφημένα.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.π. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θὰ χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θὰ ὁμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῖου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωσις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μὲσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr